

PREČO NEMUSÍME 108 MILIÁRD...?

438/2016

www.inky.sk

28. 3. 2016

požiadavka jednoty – musíme aj my? – čo je v Nebi iné – prečo potom malé spoločenstvo?

Dobre. Ježiš nás pozýva, aby sme boli s Ním úplne jedno. Preto sa stal všetkým tým, čím sme my, aby sme sa my mohli stať všetkým tým, čím je On. Nielen nejako všeobecne, ale veľmi konkrétne: prežil životy, dodnes, asi 108 000 000 000 ľudí. A teda aj bolesť a utrpenie 108 000 000 000 ľudí. V tom je podstata Jeho obety – a to, že ju podstúpil až úplne do konca, je aj podstata Jeho víťazstva. Toho sme sa dotkli práve v minulej úvahe (č. 437¹).

Teraz si predstavme, že sme prijali toto pozvanie a úplne sme sa s Kristom zjednotili. Matematika hovorí, že ak $A=C$ a súčasne $B=C$, potom platí, že aj $A=B$. Budme veľkí pesimisti a predpokladajme, že sa spasí iba 10% ľudí². Čiže niečo cez 10 miliárd ľudí. Ak sú títo ľudia jedno s Kristom – a teda On v tejto jednote prežil všetok ich život a aj všetko ich utrpenie – a ak aj my sme (budeme) jedno s Kristom – potom nutne aj my musíme byť jedno s tými desiatimi miliardami! Ako hovorí Písmo: „Už niet Žida ani Gréka, niet otroka ani slobodného, niet muža a ženy, lebo vy všetci ste jeden v Kristovi Ježišovi“ (Gal 3,28 SSV). Neznamená to ale potom, že prežijeme prinajmenšom podobné peklo, ako Kristus, keď navzájom budeme znášať bolesť a utrpenie a zúfalstvo a hriech desiatich miliárd ľudí, ktoré žili títo ľudia ešte predtým, než sa stali svätými? Veď aj Písmo hovorí: „Ak teda trpí jeden úd, trpia spolu s ním všetky údy“ (1 Kor 12,26 SSV). Nie je to ale desivá predstava? A nezatieňuje predstavu Neba ako naopak veľkej Božej blaženosti?

V skutočnosti nám ale zrejme nič podobné nehrozí. Stačí ak sa na to pozrieme!

1) BOH HRIECH UZDRAVUJE. V týchto kategóriách sa vyjadruje Písmo. Napríklad: „Počul som mohutný hlas od trónu hovoriť: *„Hľa, Boží stánok je medzi ľuďmi! A bude medzi nimi prebývať; oni budú jeho ľuďom a sám Boh - ich Boh - bude s nimi.*“⁴ *Zotrie im z očí každú slzu a už nebude smrti ani žiaľu; ani náreku, ani bolesti viac nebude, lebo prvé sa pomínú.*“ (Zjv 21,3-4 SSV); alebo ešte v prorockej vízií Neba u Ezechiela: „Potom ma viedol späť ku bráne domu a hľa, spod prahu domu na východ vyvierala voda; ...⁸ *Povedal mi: „Táto voda prúdi do východného kraja a steká na púšť, ústi do mora, a keď sa vleje do mora, voda sa uzdraví.*“⁹ *A každý živočích, ktorý sa hýbe, bude žiť tam, kde táto rieka príde; bude veľké množstvo rýb, keď tam táto voda príde; uzdraví sa a bude žiť všetko, k čomu táto rieka dôjde*“ (Ez 47,1-9 SSV). V Nebi, keď sa spojíme s iným desiatimi miliardami spasených (alebo aj viac, alebo možno aj menej, Pán to vie), bude ich bolesť a utrpenie uzdravené. Bude tam, ale uzdravené, rovnako ako nám to Pán ukázal na svojich ranách po ukrižovaní, keď vstal z mŕtvych: nestratili sa, boli stále tam, ale už nie ako zdroj bolesti, ale oslávené. Takže aj v Nebi majú všetci spasení účasť na každom jednom, sú navzájom jedno, ale svoju bolesť a utrpenie, teraz už v Kristovi uzdravené, zdieľajú a prežívajú podobne, ako keď vojnoví veteráni sa po rokoch stretnú a spomínajú na všetko to, čo prežili v zákopoch a na bojisku – ale už v tom nie je strach, bolesť a agónia,

ktorú vtedy prežívali, vystriedala ich radosť z prežitia, hrdosť z toho, že bojovali a zvíťazili.

2) PREČO POTOM TRPEL JEŽIŠ? Ježiš musel vziať na seba naše utrpenie ešte ako utrpenie. Preto On jediný ho prežil všetko a úplne ešte v jeho pekelnom, surovom, neuzdravenom stave. Prečo? Pretože až v Ňom bolo toto všetko uzdravené. Najprv musel v každom jednom z nás objasť všetku našu bolesť a naše utrpenie, až potom sme my mohli byť Jeho Životom zachránení a uzdravení. Tak, ako to vysvetľuje Ján, keď presne toto naše uzdravenie pripisuje uzdravujúcej obeti a Krvi Baránka, Krista: „¹³ *I prehovoril jeden zo starcov a povedal mi: „Kto sú títo oblečení do bieleho rúcha a odkiaľ prišli?“¹⁴ Povedal som mu: „Pán môj, ty to vieš.“ A on mi povedal: „To sú tí, čo prichádzajú z veľkého súženia: oprali si rúcha a zbielili ich v Baránkovej krvi.¹⁵ Preto sú pred Božím trónom a dňom i nocou mu slúžia v jeho chráme. A ten, čo sedí na tróne, bude prebývať nad nimi.¹⁶ Už nebudú hladovať ani žízniť, nebude na nich dorážať ani slnko, ani iná horúčosť,¹⁷ lebo Baránok, čo je v strede pred trónom, bude ich pást a privedie ich k prameňom vôd života. A Boh im zotrie z očí každú slzu.“*“ (Zjv 7,13-17 SSV)

3) TAKŽE MY UŽ NIJAKO TRPIEŤ NEMUSÍME? Stačí nám proste uveriť v Krista a čakať, kým nás vezme k sebe, ako tomu veria mnohí bratia protestanti? Ani to nie! Aby sme boli s Kristom jedno – a teda aj jedno navzájom – musíme mať v sebe rovnakú lásku, akú má Kristus, rovnakú ochotu objasť jeden druhého a byť vskutku jedno telo v Kristovi. Takže, na jednej strane nemusíme niesť bolesť a utrpenie ani stošsmich, ani desiatich miliárd ľudí, ako Kristus. To nie je potrebné. Ale na druhej strane – musíme niečo z toho niesť. Musíme sa aj my rozhodnúť objasť našich bratov a sestry takých, akí sú – aj s ich bolesťou, nedokonalosťou, hriešnosťou, ... – aby sme ich milovali podľa Kristovho príkazu a vzoru: „*Toto je moje prikázanie: Aby ste sa milovali navzájom, ako som ja miloval vás*“ (Jn 15,12 SSV). Boh nám to neskutočne uľahčil tým, že nás stvoril v tomto svete a v tomto čase veľmi obmedzených. Psychológovia nás poučia, že naše maximum v zdieľaní života toho druhého je zhruba dvanásť ľudí. Čiže ono malé spoločenstvo, v ktorom zdieľame svoje životy a navzájom sa prijímame v radosť aj v bolesti: „*Ak teda trpí jeden úd, trpia spolu s ním všetky údy, a ak vychvaľujú jeden úd, radujú sa s ním všetky údy.*“²⁷ *Vy ste Kristovo telo a jednotlivo ste údy*“ (1 Kor 12,26-27 SSV). Čo je to 12 ľudí v porovnaní so 108 miliardami? Nič! To najmenšie a najkrajšie minimum! Niet divu, že to Pavol nazýva „ľahkými súženiami“ (porov. 2Kor 4,17), ktoré „*nie sú hodny porovnávania s budúcou slávou, ktorá sa na nás má zjaviť*“ (Rim 8,18 SSV). Ba dobrý Boh nám to uľahčil ešte viac, keď aj samo zdieľanie obmedzil len na vzájomné znášanie chýb a nedostatkov navonok a na empatiu – súcť, ale nie priame prežívanie bolesti a utrpenia druhého tak, akoby sme vskutku boli ním a v ňom – tak, ako ho pretrpel Ježiš!

Aj v tomto zmysle môžeme chápať slová Pavla: „*na vlastnom tele dopĺňam to, čo chýba Kristovmu utrpeniu pre jeho telo, ktorým je Cirkev*“ (Kol 1,24 SSV) – pretože aby sme boli Cirkvou a teda Kristovým Telom, Kristom, musel sa najprv Kristus stať všetkým tým, čím sme my a niesť všetok hriech a bolesť sveta – ale potom je rad na nás, aby sme vzali na seba to nepatrné utrpenie jednoty v malom spoločenstve a tak Cirkev aj naozaj privedli k životu – a v nej k Životu pristúpili aj my samotní!

Váš Inky

¹ a ešte podrobnejšie 399 a 401.

² Hoci, ktovie, či je to pesimizmus, Ježiš hovorí: „*Aká tesná je brána a úzka cesta, čo vedie do života, a málo je tých, čo ju nachádzajú*“ (Mt 7,14 SSV) a Peter dopĺňa: „*Pánov deň príde ako zlodej. A vtedy sa nebesia s rachotom pomínú, živly sa páľavou rozplynú, aj zem i diela, ktoré sú na nej.*“¹¹ *A keď sa toto všetko má tak rozplynúť, ako sväto a nábožne musíte žiť vy,*¹² *čo očakávate túžobne príchod Božieho dňa, pre ktorý sa nebesia páľavou rozplynú a živly sa v ohni roztopia!*“ (2 Pt 3,10-12 SSV) – a asi ani Vy nemáte dojem, že by požiadavku onoho „ako sväto“ spĺňala väčšina populácie, že?